

Arrest

nr. 282 960 van 10 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 september 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 november 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 februari 2022 diende de verzoekende partij, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in tot gezinshereniging met haar Spaanse broer, B. B., G. S., in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 10 augustus 2022, met kennisgeving op 18 augustus 2022, nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5ae lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.02.2022 werd ingediend door:

Naam: M. (...)

Voorna(a)m(en): S. (...)

Nationaliteit: Pakistanees

Geboortedatum: (...).1984

Geboorteplaats: Gujrat

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 27.07.2021 gezinshereniging aan met zijn broer B.B., G.S. (...) (RR. (...)), van Spaanse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ..."

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Stortingsbewijs waaruit blijkt dat betrokkene op 15.10.2015 (1000 euro), 26.12.2015 (1972 euro), 30.01.2016 (494 euro), 22.02.2016 (985 euro), 10.09.2016 (494 euro), 02.10.2017 (1500 euro), 30.10.2017 (1500 euro), 01.04.2018 (1980 euro), 03.03.2019 (1980 euro), 23.05.2019 (1980 euro) via 'RIA' heeft ontvangen.*
- Uit datzelfde stortingsbewijs blijkt eveneens dat een zekere S.A. (...) ook geld heeft ontvangen van de referentiepersoon*
- 'No income certificate' dd. 07.09.2021 waaruit blijkt dat S.A. (...) geen belastingen betaalt in Pakistan*
- Aanslagbiljet in de personenbelasting een aanvullende belastingen aanslagjaar 2020 -inkomsten 2019 en aanslagjaar 2021 -inkomsten 2020 op naam van de referentiepersoon*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 21.06.2013 onafgebroken in België verblijft. Betrokkene meldde zich pas voor de eerste maal voor een aanvraag .gezinshereniging aan op 11.02.2022. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1. 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de

Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3. §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de referentiepersoon reeds sinds 2013 in België verblijft, aanvankelijk als langdurig ingezetene en sinds 2014 als EU-burger in toepassing van het vrij verkeer. Pas sinds 11.02.2022 is er sprake van betrokkene die de referentiepersoon wenst te vergezellen. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren.

Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. De referentiepersoon heeft zich wel degelijk succesvol weten te vestigen in België, heeft volop gebruik kunnen maken van dat recht op vrij verkeer om zich te vestigen in een ander EU-land. Niets wijst erop dat de weigering van betrokkene verblijf dit vrij verkeer van de referentiepersoon in het gevaar zou brengen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de voorgelegde documenten.

Voorzover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel tot 2019 financieel werd ondersteund door de referentiepersoon. De laatste storting dateert van 23.05.2019. Er ligt dus geen enkel bewijs van enige ondersteuning voor tussen die datum en de aankomst van betrokkene in het Rijk. Een bewijs van onvermogen van in het land van herkomst of origine werd niet aangereikt, toch niet op naam van betrokkene zelf. Er kan aldus niet worden uitgesloten dat betrokkene wel degelijk zelfstandig in zijn levensonderhoud voorzag. Alle andere voorgelegde documenten die betrokkene afhankelijkheid zouden moeten aantonen tegenover zijn broer, namelijk een reeds achterhaald aanslagbiljet van inkomsten 2019-2020, een bewijs van onvermogen van derden (S.A. (...)), doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 10.02.2022 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet eveneens geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Echter, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21 05 2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Kortom, uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de Richtlijn 2004/38/EG, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel luidt als volgt:

"Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : - 1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° [...]."

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het ander.e familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij moet aantonen reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn van zijn Spaanse broer of deel uit te maken van dat gezin.

Verzoekende partij moet dit aantonen met stukken van de landen van herkomst, in dit geval stukken of, bij ontstentenis hiervan, kan zij dit aantonen met elk passend middel.

"Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de "andere" familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt; en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt.

Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen. Over deze "andere" familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: "(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens "vergemakkelijkt" in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...) "<https://www.dekamer.be/FLWB/pdf/53/3239/53K3239001.pdf>*

Deze bepalingen zetten dus artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 om.

Veel arresten van het Hof van Justitie om artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn te duiden zijn er nog niet. Het belangrijkste tot nu toe is het arrest Rahman, zaak C-83/11.

In het arrest Rahman oordeelt het HvJ dat deze bepaling geen recht op binnenkomst en verblijf inhoudt maar lidstaten verplicht binnenkomst en verblijf voor deze categorie personen te 'vergemakkelijken':

"21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt" in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen."

Het Hof benadrukt hoe essentieel een nauwkeurig en geïndividualiseerd onderzoek is: "22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing

aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. "

Het Hof legt ook uit wanneer er een situatie van afhankelijkheid dient te bestaan en wijst op de doelstelling van art. 3.2 zoals onderstreept door punt 6 van de considerans. Punt 6 van de considerans van duidt de doelstelling van art. 3.2 als 'de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis handhaven', nagaan of inreis en verblijf aan die groep personen toch niet kan worden toegekend, met als bepalende factor hierin hun relatie met de Unieburger (of andere omstandigheden) zoals het feit dat zijn financieel of lichamelijk van deze afhankelijk zijn.

Het is de afhankelijkheidssituatie die bepalend is, en dit in functie van de bescherming van een verruimde betekenis van gezinseenheid.

Die afhankelijkheidsband wordt verder niet gekwalificeerd of functioneel verbonden aan een diepere doelstelling van het gebruik maken van het recht op vrij verkeer voor de Unieburger. Het Hof zegt wel dat lidstaten die afhankelijkheidsband mogen kwalificeren, maar 1) dan moet dit wel in de nationale wetgeving gebeuren, en 2) dat mag enkel in zoverre het erop gericht is te verzekeren dat de afhankelijkheidssituatie reëel en duurzaam is en niet voorgewend m.o.o. verkrijgen van een verblijfsrecht.

Dat het Hof deze kanttekeningen wel overneemt van de advocaat-generaal, en op andere vlakken de conclusie van de advocaat-generaal niet overneemt is veelzeggend.

"31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst" aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst" in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste" van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste" in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven" door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

34 In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter; op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest.

35 Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste" van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

36 Met zijn vijfde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of een lidstaat bijzondere voorwaarden mag stellen inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 om te waarborgen dat deze afhankelijkheid werkelijk en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst van en het verblijf op het grondgebied van die lidstaat.

37 In dit verband zij eraan herinnerd dat, zoals in het antwoord op de eerste en de tweede vraag is uiteengezet, de lidstaten over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikken wat de omstandigheden betreft die in aanmerking moeten worden genomen bij het onderzoek van de aanvragen tot binnenkomst en tot verblijf die zijn ingediend door de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde familieleden van een burger van de Unie.

38 Zoals de advocaat-generaal in punt 105 van zijn conclusie heeft opgemerkt, mogen de lidstaten in het kader van de uitoefening van deze beoordelingsmarge in hun wetgeving bijzondere voorwaarden stellen

inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, met name om te verzekeren dat deze situatie van afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland.

39 Zoals in punt 24 van onderhavig arrest is uiteengezet, moeten deze voorwaarden evenwel verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38, en mogen zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

40 Derhalve moet op de vijfde vraag worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat de lidstaten in het kader van de uitoefening van hun beoordelingsmarge bijzondere voorwaarden mogen stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38 met betrekking tot afhankelijkheid, en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven".

Het HvJ verwijst naar overweging 6 van de Burgerschapsrichtlijn om de doelstelling van art. 3.2 te duiden. Die doelstelling is dan 'de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis handhaven', nagaan of inreis en verblijf aan die groep personen toch niet kan worden toegekend, met als bepalende factor hierin hun relatie met de Unieburger (of andere omstandigheden) zoals het feit dat zijn financieel of lichamelijk van deze afhankelijk zijn.

Verwerende partij verwijst naar de conclusie van advocaat-generaal Bot bij de zaak Rahman, meer bepaald naar punten 35 en 36. Er dient op gewezen te worden dat de conclusie van de AG geen jurisprudentie uitmaakt. Het is een advies aan het Hof, en het werd in deze zaak op deze punten als dusdanig zelfs niet gevolgd. In het arrest Rahman heeft het Hof nergens de koppeling gemaakt tussen art. 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn en de ontmoediging van de Unieburger om gebruik te maken van zijn recht op vrij verkeer. Integendeel, het Hof heeft benadrukt dat de doelstelling van art. 3.2 werd duidelijk gemaakt in punt 6 van de considerans, meer bepaald in de handhaving van de gezinseenheid in ruime zin, rekening houdend met de afhankelijkheid van betrokken familieleden.

Noch uit art. 3.2 van de richtlijn, noch uit het arrest Rahman blijkt dat er niet enkel sprake moet zijn van een reële en duurzame afhankelijkheidsrelatie, maar dat het niet vergemakkelijken van het inreis en verblijfsrecht van het andere familielid van de Unieburger er toe zou moeten kunnen leiden dat de Unieburger geen gebruik zou maken van zijn recht op vrij verkeer of het grondgebied van de Unie zou moeten verlaten.

Dat is ook logisch. Zoals het Hof zelf aangeeft, is het enkel in het geval van een gemeenschappelijk huishouden dat er sprake is van het begeleiden van de Unieburger naar een andere lidstaat dan zijn lidstaat van nationaliteit.

In het geval de derdelander ten laste is van de Unieburger is dit geen voorwaarde en is het verband met zijn of haar beslissing gebruik te maken van het recht op vrij verkeer veel kleiner. Er wordt expliciet uitgegaan van de situatie waarbij de Unieburger reeds gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer zonder hierbij ontmoedigd geweest te zijn door de afwezigheid van het derdelands familielid, anders zou die laatste hem niet kunnen 'vervoegen', en dient de afhankelijkheidsrelatie reeds een duurzaam karakter te hebben.

Het Hof stelt in Rahman expliciet dat dergelijke banden (van afhankelijkheid) ook kunnen bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (punt 33). Uit niets blijkt dat de aanwezigheid van het derdelands familielid noodzakelijk moet zijn voor de betrokken Unieburger om zijn of haar recht op vrij verkeer uit te oefenen.

De voorwaarden die verwerende partij koppelt aan de toepassing van artikel 47/1 Vw. en 47/3 Vw. zijn niet voorzien bij wet zo en vloeien ook niet voort uit de rechtspraak van het Hof van Justitie. Wat verwerende partij moet doen is nagaan of er een situatie van afhankelijkheid bestaat tussen verzoeker en zijn broer, meer bepaald, of verzoeker ten laste was van zijn broer in Pakistan, en of de situatie van afhankelijkheid bestaat in Pakistan op het ogenblik dat verzoeker verzoekt om zich te voegen bij zijn broer. In zaak C-22/21 is er nog geen arrest, voorlopig wel een conclusie van AG Pitruzella van 10 maart 2022, waarin de reikwijdte van de verplichting die op grond van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 op de lidstaten rust verduidelijkt wordt. De AG concludeert dat de Burgerschapsrichtlijn beoogt de uitoefening van het fundamentele en persoonlijke recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten, dat door artikel 21, lid 1, VWEU rechtstreeks aan alle Unieburgers wordt verleend, te vergemakkelijken en tot doel heeft dat recht te versterken.

Hier wordt er dus wél een koppeling gemaakt aan de doelstelling van vrij verkeer, maar er dient benadrukt dat de richtlijn zich erop richt dit vrij verkeer niet gewoon te verzekeren, maar het te vergemakkelijken en te versterken. Er is met andere woorden geen reden om terug te grijpen naar de meest dramatische situatie, de situatie waarbij de Unieburger zijn recht op vrij verkeer niet zou uitoefenen omdat een familielid hem niet zou kunnen vergezellen. Het feit dat het verblijf van dit familielid dat afhankelijk is van de

Unieburger gemakkelijker toegang zou moeten krijgen tot het grondgebied maakt het verblijf van die Unieburger meer comfortabel. Nergens wordt melding gemaakt van de vereiste dat de Unieburger zou afzien van het gebruik maken van zijn recht op vrij verkeer als het verblijf van zijn familielid ten laste niet zou vergemakkelijkt worden. De AG wijst er op dat gelet op deze doelen moeten de bepalingen van richtlijn 2004/38 ruim moeten worden uitgelegd. De invulling die verwerende partij voorstaat is geen ruime uitlegging, maar een strikte, beperkende interpretatie.

Het is ook compleet onlogisch. Indien het verblijfsrecht van de familieleden ten laste zo bepalend zou zijn voor de uitoefening van het recht op vrij verkeer van de Unieburger in kwestie zou er ook niet gewoon sprake zijn van de verplichting het verblijf te vergemakkelijken maar onder het expliciete voorbehoud dat de richtlijn de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid in de zin van art. 3.2 van de richtlijn zijn (punt 31 van de conclusie van de AG).

Deze regeling, die eveneens beoogt de gezinshereniging tussen de burger van de Unie en zijn familieleden te vergemakkelijken, is, zoals ik hierboven heb opgemerkt, gebaseerd op een fundamentele tweedeling.

Volgens de AG wordt de ruime beoordelingsmarge van lidstaten maar op twee manieren begrensd: "ten eerste moet de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid in artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38, worden gerespecteerd, en ten tweede moet de nuttige werking van deze bepaling behouden blijven. (28) In het kader van de uitoefening van deze beoordelingsmarge kunnen de lidstaten met name „in hun wetgeving bijzondere voorwaarden stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, met name om te verzekeren dat deze situatie van afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland".(29) Ten slotte moet deze beoordelingsmarge worden uitgeoefend „in het licht van en met inachtneming van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie". (30)"

Nergens wordt melding gemaakt van de directe impact van het verblijfsrecht van het afhankelijk familielid op de uitoefening van het recht op vrij verkeer van de Unieburger en wordt dit als beperkende voorwaarde gehanteerd. Dit is veelzeggend, voor de toepassing van artikel 20 VWEU gebeurt dat immers wel.

Er kunnen geen niet in de wet bepaalde vereisten toegepast worden.

Wil verwerende partij dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet anders geïnterpreteerd worden dan moet er maar geijverd worden voor een aanpassing van de regelgeving. Maar op heden is de regelgeving duidelijk.

- Tweede onderdeel

De bestreden beslissing schendt ook de zorgvuldigheidsplicht.

De beslissing stelt verkeerdelijk dat verzoeker op 27 juli 2021 een verzoek gezinshereniging met zijn broer heeft ingediend, dat was pas op 11 februari 2022. De datum van het verzoek tot gezinshereniging is uiteraard relevant omdat het ertoe doet hoelang verwerende partij heeft gedaan over de behandeling van de aanvraag, maar ook twijfels doet rijzen of de rest van de beslissing dan wel op een voldoende nauwkeurig onderzoek berust.

Bij nader onderzoek van de beslissing blijkt dat het geval niet te zijn. Ter herinnering, het Hof van Justitie vereist een nauwgezet, individueel en zorgvuldig onderzoek van dergelijke gezinsherenigingsaanvragen. Bij het onderzoek van de financiële ondersteuning door de referentiepersoon heeft verwerende partij het over 'een zekere S.A. (...)' en wordt er geen rekening gehouden met de overschrijvingen van de referentiepersoon naar haar.

Verwerende partij stelt dat er slechts bewijs van overschrijvingen wordt voorgelegd tot 2019, en geen bewijs van onvermogen in Pakistan.

Er dient eerst aan herinnerd te worden dat het bewijs ten laste te zijn mag geleverd worden met alle middelen.

Verzoeker heeft een affidavit voorgelegd waaruit blijkt dat hij een stukje land heeft in Pakistan dat niet genoeg oplevert opdat verzoeker en zijn vrouw in hun basisbehoeften zouden kunnen voorzien, ze geen andere bron van inkomen hebben, en daarom al jarenlang financieel gesteund worden door de referentiepersoon.

Er werd bewijs voorgelegd dat verzoekers echtgenote geen inkomen heeft.

Er werd bewijs voorgelegd van jarenlange stortingen aan verzoeker en zijn gezin, van 2015 tot en met 2021, van telkens aanzienlijke bedragen.

De transfers gebeurden in tempore non suspecto, al jarenlang voor de verblijfsaanvraag werd ingediend. Verzoeker en zijn vrouw zijn gehuwd, en hebben drie dochters. Of de referentiepersoon nu de overschrijvingen op naam van zijn broer doet, of ook op naam van diens echtgenote, zijn schoonzus, maakt weinig tot niets uit. Het is duidelijk dat er jarenlang, continue grote sommen worden overgemaakt om verzoeker en zijn gezin te onderhouden en dat zij structureel financieel afhankelijk zijn van de referentiepersoon.

Verwerende partij gaat volledig voorbij aan deze situatie van afhankelijkheid en motiveert er niet naar behoren over.

Zij schendt hierdoor duidelijk de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Op 11 februari 2022 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid van haar in België verblijvende Spaanse broer, in toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Het klopt, zoals de verzoekende partij terecht opmerkt in haar verzoekschrift, dat de verwerende partij eenmaal verkeerdelijk aanhaalt dat de aanvraag op 27 juli 2021 werd ingediend, terwijl hoger in de bestreden beslissing correct wordt aangegeven dat de aanvraag op 11 februari 2022 werd ingediend zoals ook blijkt uit het administratief dossier. De eenmalige foute vermelding van de indiendatum van de aanvraag betreft in deze zaak echter louter een materiële misslag, zodat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd waar zij meent dat de bestreden beslissing gelet op deze vergissing dient te worden vernietigd wegens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij toont niet aan op grond waarvan deze vergissing twijfels doet rijzen over de verdere inhoud van de bestreden beslissing, minstens toont zij niet aan welk onderdeel van de bestreden beslissing op een onzorgvuldig onderzoek zou zijn gebaseerd, zoals ook zal blijken uit hetgeen volgt.

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag gezinshereniging van 11 februari 2022 geweigerd.

Het toepasselijke artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt dan weer als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen “dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen” of “dat zij deel uitmaken van zijn gezin”, zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met “zijn gezin” wordt bedoeld het gezin van “de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. Uit artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24 Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987). “(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet merkt de Raad dan ook op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a) van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer

e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen en er te verblijven. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

In het voorliggende geval heeft de gemachtigde geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van haar Spaanse broer of deel uitmaakte van het gezin van haar Spaanse broer en dit in de periode voorafgaand aan de huidige gezinsherenigingsaanvraag, zodat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij voldoet aan de door artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet vereiste voorwaarden om het verblijfsrecht te krijgen op basis van gezinshereniging.

In de bestreden beslissing citeert de gemachtigde vooreerst uit de toepasselijke wetsbepalingen, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens somt de gemachtigde de stukken en documenten op die de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag heeft overgemaakt. De gemachtigde besluit hierna dat *“in eerste instantie”* moet worden opgemerkt dat de referentiepersoon reeds sinds 21 juni 2013 in België verblijft, zodat van een schending van het recht op vrij verkeer van deze referentiepersoon geen sprake is.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, in haar uitgebreid betoog, geen enkele betwisting voert inzake deze vaststelling. Uit de bewoordingen *“in eerste instantie”* blijkt nochtans dat de voorgaande motivering een determinerend motief vormt.

De vraag rijst dan ook of dit determinerende motief volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing te dragen. De Raad is van oordeel dat hierop bevestigend moet worden geantwoord, om de volgende redenen:

Zoals hierboven reeds werd weergegeven, moeten de artikelen 47/1, 1° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd.

In het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11 heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever *“een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”* (punt 19).

De advocaat-generaal heeft in zijn conclusie in deze zaak ook op het volgende gewezen: *“Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.”* (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

Zoals hoger reeds werd aangegeven, heeft de Belgische wetgever in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De wetgever heeft in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de ‘andere familieleden’ van de burger van de Unie “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de betrokkene in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unieburger, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie “die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, “verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag

van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Op deze manier zijn de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet verenigbaar met de gebruikelijke betekenis van het woord "*vergemakkelijk*" en van de bewoordingen die betrekking hebben op "*afhankelijkheid*", zoals bedoeld in artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, en beroven zij dit artikel 3, lid 2 ook niet van enig nuttig effect.

De gemachtigde heeft in voorliggende zaak geoordeeld dat van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon, dit is de Spaanse broer van de verzoekende partij, geen sprake kan zijn nu deze reeds sinds 21 juni 2013 in België verblijft. Deze vaststelling wordt door de verzoekende partij niet betwist en blijft dus onverminderd overeind. De Raad is van oordeel dat ze volstaat om te besluiten dat niet is aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De inhoudelijke kritiek op de motieven inzake de door de verzoekende partij voorgelegde documenten kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. De bestreden beslissing wordt immers reeds voldoende geschaagd door de determinerende vaststelling dat er geen sprake is van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. Deze kritiek is dan ook gericht tegen een overtollige motivering, zodat deze kritiek onontvankelijk is (RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636). De inhoudelijke kritiek op motieven die geen afbreuk kunnen doen aan een dragend motief om de aanvraag af te wijzen, kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat waar de verzoekende partij verwijst naar de conclusies van de advocaat-generaal bij het Hof van Justitie in de zaak Pitruzella (C-22/21) en hierbij stelt dat de verwerende partij had moeten nagaan of zij ten laste was van haar broer in Pakistan, dit arrest handelt over het aantonen van het aspect "deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon" en niet over het ten laste zijn ervan. De verwijzing is dan ook niet dienstig.

Het middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU